

Når troen på sameksistens begynder at svigte i Nordirland.

Når forhandlinger og beslutningsprocesser går i hårdknude for politikerne, er der ikke grænser for hvor mange læserbreve, der vælter ind hos aviserne. I disse spalter kommer vælgerne med forslag til løsningsmodeller, nogle mere konstruktive end andre og nogle mere alternative end andre; for hvori ses eksempelvis sammenhængen mellem nordirsk politik og dyrkning af champignon? Og - fristes man til at spørge: Hvorfor er det lige, at Stormont (slottet hvor den nordirske lokalregering på papiret skulle holde til) senere på året vil egne sig fortræffeligt til dette formål? Ifølge debattør Mr. Ken Swift fra Coleraine i Nordirland er det da soleklart! Forleden indviede han resten af The Belfast Telegraphs læsere i sin ide og begrundede den med:” Den”, altså lokalregeringen. ”virker til at være stedet, hvor alle er holdt inde i mørket og periodisk tildækket i politiske manøvrer”. Så selvom sammenligningen umiddelbart virker spøjs, så er Mr. Kens budskab til de nordirske politikere:”Så kom dog ud i lyset, så vi kan se jer – for christ sake”.

Tydeligt er udsagnet i hvert fald. Men hvad værre er, så er det billedet på en stigende frustration hos mange nordirere over, at de parlamentarisk valgte politikere for gud ved hvilken gang ikke formår at samarbejde for et fælles bedste. Dette afføder en notorisk afmagt og til dels en voksende apati, som afspejles i en af linierne fra U2’s sang ”Please”:

”October...(peace) talking...getting nowhere...november...december...remember ...are we just started again...”

”Please” udkom i 1997 og forholdte sig dengang til det manglende fremskridt i de nordirske fredsforhandlinger. Målet i 2006 er en reetablering af den nordirske lokalregering, som siden efteråret 2002 har været suspenderet. Det har i praksis betydet, at Nordirland fra det tidspunkt har været under direkte styre af London.

Dette, at beslutningerne træffes så langt væk fra åstedet, kan på ingen måde have en særlig konstruktiv virkning i troen på, at ” vi også har noget at sige”. Et velfungerende Nordirland, mener jeg, er derfor stærkt afhængigt af, at man selv på lokalt plan bliver i stand til at træffe beslutningerne. For ingen voksne udeboende sønner bryder sig (så vidt vides) om, at mor skal diktere, hvad de skal tænke, og hvad de skal tro. Derfor er en velfungerende lokalregering med magtdeling mellem katolikker og protestanter alfa og omega, hvis der skal blive basis for at tro på, at Nordirland skal kunne fremstå som selvstændig i en globaliseret verden. Men (og nu kommer vi til det svære): Hvad er det så, at der skal til før, at den almindelige nordirer, ham nede på gaden, vil komme til at tro på, at der denne gang virkelig er realitet bag ordene om, at man senest den 24. november, som er den definitive deadline, vil komme til at få et Nordirland, der styres fra Belfast og ikke fra London? Det er, at det lykkes at få Ian Paisleys yderligtgående unionistiske parti DUP pacificeret i en grad, så de vil samarbejde med det ligeså yderligtgående katolske parti Sinn Féin og dennes leder Gerry Adams. Det er ikke indtil nu lykkes for hverken Tony Blair, Bertie Ahern eller de moderate nordirske partier. Så indtil videre har de to ekstreme partier hver formået at sætte en effektiv bremse for en udvikling mod magtdeling og derigennem sameksistens. Og når forbillederne for mange fattige katolikker og protestanter åbenlyst viser deres manglende vilje til kompromis, hvorfor så ikke gøre det samme og gå tilbage til skyttegravene igen? Og det gør man i alt for høj grad. Indtil de moderate politikere kommer ud i lyset! Spørgsmålet er, om det er for sent?

6. august